

Покірна

Яків Щоголів

Хоче мене мати
Нелюбу оддати...
Ой ізов'янь, вінку.
Вінку із барвінку!
Бо серденько знало,
Кого привітало;
Кого раз любило,
То вже й не розлюбе.
Каже мені мати:
"Йди, доню, гуляти,
Та будь веселенька,
Бо ти молоденька".
— І вже, моя мати,
Мені не гуляти;
Треба мені, мати,
Про інше гадати...
Мушиш мені, мати,
Худобоньку дбати;
Не дбай мені, мамо,
Ніякого краму;
Купи мені скриню,
Скриню-домовину;
Бо чує серденько,
Що швидко загину!